

SPIONS

Hatvannyolcadik rész

A mágikus Fekete Kő, H.R. Griger, a Vrill-lányok, Mata Hari, THE BOOK of Reconstruction

„We did not mind then who will win the war
We had no doubt and who could ask for more
We were lovers till the end of time
Blue soldiers on the red frontline
Like once Lili Marlene // For you Lili Marlene”

SPIONS: Lili Marlene¹

„A közhiedelemmel ellentétben a Szent Grál nem drágakövekkel ékesített arany kehely, amelyben Magdalénai Mária a keresztfán agonizáló Jézus örökéletet és örök fiatalságot adó vérét felfogta, hanem mágikus, ibolyafényben ragyogó fekete kő”, mondta H.R. Giger² svájci születésű festőművész, miközben előhúzta fekete, kínai szabású, állógalléros selyeminge alól a vékony platinaláncra függesztett, barokkos stílusú titánium foglalatba erősített, szakavatott haszid mester által csiszolt fekete köves medált. Az ultraibolya (UV) fényt sugárzó kőbe foglalva a német náci párt (*Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei*, NSDAP) szellemi holdudvarához lazán (politikailag nem) kapcsolódó, Maria Orsic, a Bécsben született, horvát származású látnok és barátnő, Sigrun, Traute, Gudrun és Heike médiumok által megálmodott Vrill Társaság³ (*Alldeutsche Gesellschaft für Metaphysik* – Vrill Gesellschaft) aranyból öntött rúna-szimbóluma.

A Nik Cohn⁴ és Kathrin Muir⁵ társaságában a szellemi paradigmaváltástól, a modernizmus agóniájától energizált 1970-es évek egyik alapművét,

- 1 Lyrics: Helmut Spiel! (Copyright © 2016) – a Marlene Dietrich sláger újraértelmezését, updateelését 2016 novemberében kezdeményezte a SPIONS frontembere. Első lépésként elküldte az általa újraírt szöveget, majd megígérte, hogy amint elkészül vele, elküldi az énekszólam általa montreali rejtek helyén felvett *a capella* változatát, amelyhez hardcore electronic industrial zenét kért. 2017. február 8-ig – amikor ezeket a sorokat írom – az énekszólam nem érkezett meg, így a zene szerkesztéséhez eddig nem tudtam hozzákezdeni, csak előzetes hangminta gyűjtést folytattam a Neten.
- 2 Hans Rudolf „H.R.” Giger (1940–2014)
- 3 A Vrill Társaságról már írtam korábban. A Monsieur Gigerrel folytatott konzultációk újabb aspektusokkal gazdagították a rájuk vonatkozó kutatásaimat, ezért érzem szükségnek ezt az újabb beszámolót.
- 4 A brit rock-újságírás megteremtője, a *The Observer*-és a *The Guardian* munkatársa.
- 5 Skót születésű író, újságíró, a *The Times* filmkritikusa.

a *Rock Dreams*⁶ képeskönyvet megalkotó Guy Peellaert Párizs-környéki házában vendégeskedő H. R. Giger Monsieur Bizot, az *Aktuel* magazin főszerkesztője társaságában látogattam meg 1979 nyarán. Két szellemtörténeti hérosszal volt alkalmam megismerkedni azon a mágikus éjszakán: Monsieur Peellaert, David Bowie *Diamond Dogs*⁷ albuma, és sok más progresszív, aktuális lemez borítójának tervezője, a festékszórás (*airbrush*) művészeti eszközének felszentelt mestere, és H. R. Giger, akinek az Amerikában 1979 májusában bemutatott, Ridley Scott rendezte *Alien* film látványvilágát köszönhettem⁸ – az első *steampunk* művész. A hőseimmel való személyes találkozás lélektisztító, szellemfrissítő élményéhez kellemes meglepetést csatoltak az égiek: H. R. Giger ugyanolyan szenvedéllyel kutatta a 12–13. századok spirituálisan fontos történeteit, mint én. Kutatásait, amelyek a német nemzeti szocializmus és az olasz fasizmus időszakára is kiterjedtek, jóval korábban és jóval több forrásmunkára támaszkodva kezdte, mint én. A korabeli Magyarországon, ahol életem első 33 évét kényszerültem tölteni, ritkán, körülményesen lehetett a Templomosokról, a katharokról, a Rózsakeresztesekről, az Alkímiáról olvasni. Éppenséggel az Aldebaran csillagkép egyik bolygójának halhatatlan, isteni képességekkel megáldott lakóiról, a misztikus templomos rend rég halott lovagjairól és a földönkívüli eredetű sumérokkal rendszeresen kommunikáló, kooperáló, új, környezetbarát, gyakorlatilag kifogyhatatlan energiaforrást 1921 és 1945 között népszerűsítő Vrill Társaság

- 6 *Rock Dreams (Under the boardwalk)* (Schünemann, München, 1973)
- 7 David Bowie: *Diamond Dogs* (LP, RCA Records, 1974) – a Guy Peellaert által tervezett eredeti lemezborító szétnyitott belső oldalán Bowie félig ember, félig méretes pénisszel és herékkel megáldott kutya hibridként volt látható. A kutya-genitáliákat a tömeges forgalmazásba került lemez borítóján kitakarta a botránytól tartó kiadó. A kevés példányban fennmaradt eredeti, cenzúrázatlan borítókért ma már több ezer dollárt fizetnek a gyűjtők.
- 8 A filmből vett állóképeket, köztük a H. R. Giger által megálmodott emberpusztító szörnyeteg portréját a mű 1979 szeptemberi európai bemutatója előtt lehozta a francia sajtó, ezért volt alkalmam előtt a művészrel való találkozásom előtt megismerni.

hosszúhajú, karcsú testű, vagány hölgyeiről sem hallottam. A helyi populáció többségével ellentétben túl szűknek éreztem a betűleves és csülkös pacal törkölypálinkában szublimált valóságát. Teret, víziókat, igazi életkalandokat, láthatatlan dimenziókat, sodró erejű víziókat akartam. Idegen voltam a saját bakteriális mikrolétükben fetrengő emberkéek avas zsírszagú barakkjában. Párizsba érkezve azonnal a tiltott témák forrásmunkáit kerestem a Marais negyed antikváriumaiban – megvannak még ezek a sötét, hangulatos odúk? – és Shakespeare & Comp. könyvesboltjában. H. R. Giger, az összes, általam frissen beszerzett művet régről, legtöbbjükét középiskolás korából ismerte, amikor egy *peyote* trip felnyitotta harmadik szemét, hogy meglássa a rejtett dimenziókat. Sokat tanultam tőle a vacsora után, pazar francia borral és potens fekete afgán hasissal érzékenyítve. Előbb a kerti padon ülve, a szikrázó csillagokban gyönyörködve beszélgettünk, aztán bementünk a házba, ahol Monsieur Giger megmutatta néhány, az *Alien* filmhez készített látványtervét⁹.

1220-ban Komtur Hubertus Koch, német templomos lovag kis csapata élén, a keresztahadjáratból visszatérve átkelt Mezopotámián. Ninive városához érve Isais, az egyiptomi Ízisz és Széth istenek elsőszülött gyermekének víziója látogatta meg. Ugyanaz az égi, aki 16 évvel később, 1236-ban Karthágó romjait Marcion¹⁰ nyomait keresve

- 9 Monsieur Giger elmondta, hogy a felszakított emberi mellkasból kipattanó rémség ötletét saját, bénító fájdalmat okozó reflux (gyomorsav-túltengés) élményei adták.
- 10 Sinopei Marcion (Μαρκίων Σινώπης – Kr. u. 85–160) gazdag görög kereskedőből lett keresztény hitzőnok gnosztikus, platonista eredetű, a későbbi manicheusok, bogumilok és chatarok világnézetéhez hasonló tanításaival több évszázadon át a Római Birodalom egész területén működő, a mainstream katolicizmus által eretneknek minősített egyházat (markoniták) alapított. Tanításának egyik fő gondolata az volt, hogy Jézust nem az általa Demiurge (Iparos) minősítéssel illetett Jahveh, a zsidók benünket és világunkat tökéletlenné teremtő, háborúra uszító, gyűlölködő, bosszúálló, féltékeny, hiú – tehát nagyon emberi – Istene küldte a Földre, hanem a jóság és szeretett nála hatalmasabb Ura, a Mennyei Atya, aki a bűnösöket éppúgy elárasztja kegyelmével, mint a jókat. Jézust a Mennyei Atya fiának, testi megjelenését virtuálisnak, az emberi test ideiglenes utánzatának vallotta, vagyis tagadta a keresztény Megváltó fizikai, testben megszületését, halálát és feltámadását. Véleménye szerint Jézus küldetése az volt, hogy híveit kivezesse a Demiurgos, az Öszövétség véges hatalmú, általában komor, gyakran haragos, kegyetlen Teremtőisten elnyomásából. Ő volt az első, aki kanonizálta a keresztény vallás tanításait. Az Öszövétség szerinte nem Jézus Krisztus Atyjának, hanem a nála gyengébb Teremtő Isten szavait tartalmazó könyvét elvetette, helyére két kötetbe válogatott teológiájába illeszkedő

Najmányi László
Timeship ORGON – H.R. Giger Shrine, 2017
digitális kollázs a művész archívumából

exkaváló Roderich Emmerant templomos loagnak és társainak is megmutatkozott. Emlékirataiban így írt látomásáról: „Áttetsző, magas, karcsú, rugalmas, teljes egészében aranyból és fényből konstruált, csillogó zöld üveggel texturált testű nő, aki egyszerre volt asszony és kislány. Kétségtelesen nem erről a világról jött. Hosszú, apró arany levelekből szabott köntöst viselt, amely még karcsúbbnak, még törekenyebbnek mutatta alakját. Arca keskeny és sápadt volt. Szemei, hosszú, földig érő, kibontott haja és ujjainak körmei borostyánszínben pompáztak. Haját arany karika tartotta. Fejdíszének csúcán arany napba helyezett ezüst, szarvakkal ellátott holdsarló. Nemes ívű ajkai fényleni látszottak. A leggyönyörűbb kép, amelyet férfi valaha látott. Nyilvánvalóan nem az emberi fajhoz tartozott. Két lépést tett felénk – a legszebb táncmozdulatok – és elmosolyodott és szemei teli voltak kedvességgel. Tudtuk, hogy nem a Gonosz, hanem inkább csak jó dolgok jöttek vele. Amikor alakja már tisztán kirajzolódott, beszélni kezdett hozzánk. Hangja tiszta és lágy volt. – Hűséges követőim, birtokotokban van a Végtel Lándzsája” és Ishtar tükre, szemlélődve használjátok őket. És nektek adom a legnagyobb erőt, a bíborfényű fekete követ. A Kezdet napsugariból formálódott e gömb. A Kő elhozza nektek az Arany Birodalmat.” 1220-ban, Ninive falai alatt azt tanácsolta Isais istennő Komtur Hubertus Koch templomos loagnak, hogy hazájába visszatérve építsen házat az Untersberg hegységben (a legenda szerint ott rejtőzik a Róma hatal-

- rezeit a korai keresztény szakrális irodalomból. Az első kötet, *Evangelikon* Lukács Evangéliumából szelektált idézeteket tartalmaz. A második kötetbe, *Apostolikon* Pál apostol tíz Episztoláját foglalta. Őt tartotta a Jézus tanításai leghitelesebb, legkorrektebb interpretálójának. Könyve nem beszél Jézus születéséről és gyermekkoráról. Futólag vonatkoztat csak a Judaizmusra, közöl viszont néhány nézetét vitató véleményt. Marcion egyháza az európai üldöztetések, betiltások, felszámolások után Keleten működött tovább. Az Európában akkor már elfeledett tanítással a 12. században itt ismerkedtek meg a templomos lovagok, akik a katharoknak adták tovább, amit megtanultak.
- 11 Legendája szerint ezzel a lándzsával döfte át a római katonát, Longinus a keresztalált halt Jézus oldalát. Számos európai katolikus templomban, köztük a római Szt. Péter katedrális kupolája alatt őrzik a fennmaradt „valódi”, Jézus vérevel érintkezett lándzsát. A bécsi Hofburg palotában lévő Birodalmi Kincstárban (Weltliche Schatzkammer) őrzött lándzsahely a 10. században került I. Otto császár birtokába. Miután Hitler 1938-ban Németországhoz csatolta Ausztriát (Anschluss), a legendája szerint misztikus hatalmat adó lándzsát Nürnbergbe került, ahol elrejtették. A relikviát a háború után adták vissza Ausztriának az amerikaiak.

Najmányi László
Timeship ORGON – Vril Shrine 01, 2017
digitális kollázs a művész archívumából

mát megtörő Barbarossa sírja), és abban várja következő megjelenését. 1221-ben Koch a Markt Schellenberg közelében, az Ettemberg lábánál építette első házát (*Komturei*), amelyet egy nagyobb építmény követett. A hagyomány szerint a következő években földalatti folyosók és termek hálózatát létesítették az Uttersberg különböző területein. A termek egyikeben Isais temploma működött. Az istennő másodszor 1226-ban látogatta meg Komtur Hubertus Koch templomos lovagot és harcostársait, majd 1238-ig még számos alkalommal megjelent nekik. A templomosok e 12 év során kapták meg az *Isais kinyilatkozásai (Die Isais Offenbarung)* című prófécia-sorozatot, amely a korabeli technikai szintet messze meghaladó, a földi technológiát isteni szintre emelő, konkrét műszaki leírásokat is tartalmazott a Szent Grálra vonatkozó információk mellett. A templomosok a próféciák szellemi alapján hozták létre A Fekete Kő Urai (*Die Herren vom Schwarzen Stein* – DHvSS) nevű titkos, tudományos, Dél-Németország, Ausztria és Észak-Olaszország területén aktív, a mainstream katolikus egyház által eleinte titkolt, majd kegyetlenül üldözött szektát. A Szent Grál (arabul *Ghral* – Szent Kő), amelyet a templomosok Isais istennőtől kaptak, az Uttersberg kolostorból megőrzésre a dél-franciaországi, a templomosok kutatásaihoz hasonló irányokban és dimenziókban kereső katarokhoz kerültek. A misztikus hagyományok szerint 1244. március 14. éjszakáján a pápai seregek által ostromlott Montsegur várából négy kathar nő csempészte ki és rejtette el a környéken az istenek hatalmát adó, az égiek és földiek kommunikációját biztosító, sokak által keresett, eddig meg nem talált Fekete Kővet.

A Vril-legendárium szerint Maria Orsić és barátnője, Sigrun a földönkívüliek közvetítésével telepatikus kapcsolatba kerültek a Fekete Kő titkát ismerő templomos lovagok szellemével, és megkapták tőlük az Isais istennő próféciáiba foglalt, a földi technológia radikális átalakítására vonatkozó információkat. E műszaki leírások alapján indította el a Vril Társaság újfajta energiával működő repülő csészealjok építésének programját, amely egyes források szerint működőképes, akár idő- és kozmikus utazásra is alkalmas égi járműveket eredményezett. Nem kizárható, hogy 1945. március 11-én Maria Orsić és munkatársnői (*Die Vrilerinnen*) e jármű-

vek egyikén hagyták el az összeomlás előtt álló Németországot. „Niemand bleibt hier” („Senki sem marad itt”), zárta a Vril Társaság hátramaradt tagjaihoz írt búcsúlevelét a szökehajú szépség, Nikola Tesla egyetlen szeretője, Maria Orsić. Többé senki sem haltott az eltűnt médiumokról. Csodálóiuk úgy gondolják, hogy az Aldebaran csillagképben találtak menedékre. A Mágikus Fekete Kő valószínűleg még mindig Dél-Franciaországban, Montsegur várának nemes romjai közelében várja megtalálóját.

Alkalma volt megismerkedni az SS Amerikában őrzött titkos archívumának Vril-vonatkozású dokumentumaival. „Ne kérdezd, hogyan sikerült bejutnom a páncélkamrába!”, nevetett Monsieur Giger. Nem kérdeztem. Már akkor is voltak fogalmaim Hollywood hatalmáról, és arról, mit kérnek szívességekért cserébe. Monsieur Peellaert kinyitott egy újabb palack bort. „Château Rayas, 1962-es évjárat. Míg a Châteauneuf-du-Pape régió szinte összes bora keverék, a Château Rayas nem önt össze minőségeket. Borukat kizárólag Grenache szőlőfajtából készítik. Ez a magyarázata a kellemes édesgyökér és levendula ízárnyalatoknak”, mondta Monsieur Peellaert. „This wine rocks and rolls.” Munkatársa, Valentin, muffinsapkát viselő, magas, hallgatag rasta spliffet sodort és körbeadta. A lemezjátszó-ból Peter Tosh tanított.

„Egy Vril-szeánszról Heinrich Himmlernek¹² írt titkos SS jelentés szerint Rudolf Hess,¹³ Hitler ezoterika iránt érdeklődő alvezére idegesítőnek találta, ahogy a médium Maria Orsić szemgolyói kifordultak és nyitott szájával összeroskadt foteljében. Amikor rég halott mentora, a náci párt egyik alapítója, Dietrich Eckart¹⁴ rekedt hangja kezdett előtörni az eszméletlen hölgy torkából, elfelejtette ellenérzéseit.” Monsieur Giger a mennyezetig érő könyvespolc előtt fel-ál

¹² Heinrich Luitpold Himmler (1900–1945), az SS vezetője szenvedélyesen érdeklődött az okkultizmus, különösen az északi népek legendárium, a Szent Grál, a templomosok, katarok és Tibet titkai iránt.

¹³ Rudolf Walter Richard Hess (HefS, 1894–1987) német politikus 1920-ban csatlakozott a náci párthoz. Hitler oldalán részt vett az 1923-as Sörpuccsban. Hitlerrel együtt került a Landsberg börtönbe, ahol asszisztálta a náci vezér programját tartalmazó *Mein Kampf* megírásában. 1933-as hatalomra jutását követően Hitler helyettesévé nevezte ki. Hitler és Göring után ő volt a harmadik legnagyobb hatalmú ember a náci Németországban.

¹⁴ Dietrich Eckart (1868–1923) újságíró, drámaíró, költő és politikus nagy hatást gyakorolt Hitlerre és Hessre. Részt vett az 1923-as Sörpuccsban, röviddel annak bukása után meghalt. A náciak szentjükként tisztelték.

sétálva beszélt a Washingtonban olvasott, mindkettőnk számára forrásértékes dokumentumban foglaltakról. „Eckart bejelentette, hogy kötelessége átengedni egy másik, fontos üzenetet tolmácsoló hangot. Kísérteties, nem evilági hang szólalt meg. Neve és faja Sumi, a Taurus csillagkép Aldebaran naprendszerének egyik bolygójának lakója. Népe, az anunnaki 500 millió évvel ezelőtt, rövid időre kolonizálta a Földet. Az ősi Larsa, Shurrupek és Nippur romjai Irakban egykor az ő építményeik voltak. Közülük azok, akik túléltek a vízözönt (Ut-napishtim), az árják ősei lettek. Hess bizonyítékot kért. Maria Orsić, még mindig transzban, a jelenlévők által ismeretlen betűkkel néhány sort írt az elé tett papírlapra. A szakértők később kiderítették, hogy a szöveg a legrégebb babilóniai kultúra, a sumérok betűivel és nyelvében íródott.” Monsieur Giger megtöltötte poharát és folytatta a történetet. „Tear down Babylon!”, mondta halkán a rasta és kiment a szobából.

„A következő szeánszokon Maria Orsić és barátnője, az ugyancsak látnok Sigrun aldebarani közvetítéssel a templomosok titkosírásával írt dokumentumokat kaptak, újfajta, mágikus energiával működő repülő szerkezetek konstruálásának műszaki leírását. Később a dokumentumok rozsdamentes acéltáblákba vésett másolatai is előkerültek az Antarktisz egyik barlangjából. A Vril Társaság e precíz, szinte minden részletre kiterjedő, a sötétnek mondott középkorból telepatikus úton érkező műszaki leírások alapján kezdett repülő csészealjok (Jenseitsflugmaschine) építéséhez 1922-ben.¹⁵ Szellemi devolúciója során Hitler kezdetben érdeklődött az ezoterikus kutatások iránt, hatalomra jutva pénzzel is támogatta a Vril Társaság és más, a misztikával foglalkozó csoportok működését, de a háború kitörése után gondolkodása egyre inkább a pragmatikus materializmus irányába fordult. Miután az okkult kutatásokba magát mélyen beleásó Hess 1941. május 10-én a szövetségesekkel külön béke kötésének lehetőségét keresve titokban Skóciába repült – előtte jóssokkal konzultált –, Hitler betiltotta az ezoteriával

¹⁵ Ha a templomosok rendelkeztek a kozmikus utazásokra alkalmas repülő csészealjok konstruálásának titkával, miért végezte legtöbbjük a pápai máglyákon? – gondoltam. Miért nem menekültek el az Alderaban naprendszerbe, miért nem támadtak hangtalan csészealjaikkal a Pápa megsemmisítésükre érkezett seregeire? Az, amit nem értünk, megtörténhet. Szellemtörténeti értelemben, és egyáltalán az események megtörténésének ténye fontosabb, mint a magyarázatuk.

foglalkozó társaságokat. 1941. június 9-én az *Aktion Hess* program keretében asztrológusok, sámánok, látnokok, okkultisták, médiumok százait tartóztatták le és deportálták haláltáborokba. A Vril Társaság repülő csészealjok építésére vonatkozó projektjét azonban a háború utolsó szakaszáig támogatta a náci kormány.”

A Vril Társasággal és a földönkívüliekkel való kommunikációval kapcsolatos beszélgetésünk reggelig folytatódott. Monsieur Gigertől több információt kaptam vonatkozó kutatásaimhoz, mint bárkitől korábban. Legközelebb 1985 nyarán, néhány héttel a városba költözésem után találkoztunk a New York-i Feldman galériában, ahol Andy Warhol a 20. század híres zsidóiról készített nyomat-sorozatát tekintettem meg másodszor.¹⁶ Megismert és kérdezte, hogy foglalkoztat-e még a Vril Társaság rejtélye. Amikor igennel válaszoltam, elmondta, hogy néhány évvel korábban Argentínában, a vak Jorge Luis Borges¹⁷ lakásában egy sugárzó szépségű szöke hölgygel találkozott. Maria Orsić volt, ugyanolyan fiatal és gyönyörű, mint 1945-ben, amikor utoljára látták Németországban. Vele volt csendes barátnője, Sigrun is. Ő sem öregedett. „Vril energia. Bár nekem is adtak volna”, mondta Monsieur Giger. Este elvitt az az Avenue of the Americas és a West 20th Street sarkán álló egykori epizkopális templomban működő Limelight diszkóba, amelynek emeleti kápolnájában berendezett VIP szobáját az ő műveivel díszítették. Meghívott, hogy alkalomadtán látogassam meg Zürichben, ahol megmutatja majd a Vril Társasághoz kapcsolódó dokumentum- és tárgygyűjteményét (sikerült megszereznie valamennyi Vril-lány hajtincset). 1998-ban hallottam, hogy megvásárolta a titokzatos időutazó, Saint Germain gróf kastélyát (*Château St. Germain*, Gruyères, Fribourg kanton), ahol most múzeuma működik. Sajnos a svájci utazásra

¹⁶ Először 1980 októberében, röviddel Kanadába költözésem után láttam e képzőművészeti munkásságomra, világlátásomra nagy hatást gyakorló képeket.

¹⁷ Jorge Francisco Isidoro Luis Borges Acevedo (1899–1986) argentin író

Najmányi László
Timeship ORGON – Maria Orsić Shrine, 2017
digitális kollázs a művész archívumából

Najmányi László
Timeship ORGON – Mata Hari Shrine, 2017
digitális kollázs a művész archívumából

nem volt módomban, H. R. Giger 2014 májusában, 74 éves korában meghalt. Tiszteletére és a Vrill-lányok (*Vrilerinnen*) emlékére készítettem nemrég virtuális, Internet-alapú együttesem, a hardcore electronic industrial műfajban utazó Timeship ORGON¹⁸ *Operation ALDEBARAN*¹⁹ című videóját.

Kora hajnalban két apáca társaságában érkezett Arboux atya, a fegyintézet parancsnoka, Bouchardon kapitány és ügyvédje, Maitre Clunet ébresztették nyugodt, mély álmából a párizsi Saint-Lazare börtön cellájában. Ügyvédje halkán közölte vele, hogy Georges Clemenceau köztársasági elnök, „le tigre” (a tigris) visszautasította kegyelmi kérvényét. Az elítélt rezzenéstelen arccal fogadta a hírt. „Írhatok két levelet?”, kérdezte. Bouchardon kapitány megadta az engedélyt. Ügyvédjétől tollat, tintát, levélpapírokat és két borítékot kapott. Az ágy szélén ülve, lázas sietséggel írt, a borítékba zárt leveleket ügyvédjének adta. Karcsú lábaira húzta a körülményekhez képest groteszkül szexi, hímzett fekete selyemharisnyáit, majd finom, vékony bőrből készített hegyes orrú, magas sarkú papucsait, a bokáira fekete selyemszalagot kötött. Felállt, az ágya feletti kampóról leaszott és a fekete, csipkézett hálóingje felett viselt nehéz selyemkimonójára húzta hosszú, szőrmegalléros, alul is szőrmével szegélyezett fekete bársonykabátját. Kékesfekete, dús hajkoronájának fonatai tökéletes spirálban simultak fejéhez, bekeretezve szivalakú, aranybarna bőrű arcát. Széles, lobogó karimájú, masniba kötött fekete selyemszalaggal ékesített fekete filckalapot tett fel nagy gonddal. Végül lassan, közömbösen fekete szattyánbőr kesztyűkbe bújtatta finom formájú, korábban annyi férfit (és nőt) kényeztető kezeit. „Készen vagyok”, mondta nyugodt hangon. A börtönudvaron várakozó fekete autó a még alvó városon át a Caserne de Vincennes laktanyába vitte őket. A laktanya udvarán, a golyófogónak használt alacsony földhányás előtt már felsorakozva, lábhoz tett puskákkal várakozott a kivégzőosztag, tizenkét zuáv,²⁰ mögöttük, kivont karddal a

¹⁸ <http://timeshiporgon.blogspot.hu/>

¹⁹ <https://www.youtube.com/watch?v=M5O2d17nvY&feature=youtu.be>

²⁰ A francia hadsereg kezdetben az észak-afrikai gyarmatokról, leggyakrabban Algériából és Tunéziából toborzott, főként berber törzsekől származott elitkatonái.

parancsnokuk. Az elítéltet a kivégzőhelyre kísérték.

Korának híres szépsége volt. A börtönben elszenvedett kínok, az aljas módszerekkel lefolytatott bírósági tárgyalás megaláztatásai nem ártottak egzotikus szépségének. Nem bilincseltek meg, nem kötözték oszlophoz, nem engedte, hogy bekössék a szeméit. Egy pillanatra sem veszítette el hidegvérét. Mosolyogva csókot dobott a kivégzőosztagnak. Miután eldördült a sortűz, térdre ereszkedett, anélkül, hogy arckifejezése megváltozott volna, szeméit nem vette le gyilkosairól. Aztán lassan hátrahanyatlott, lábai teste alá csuklottak, arca az ég felé fordult, ajkairól nem tűnt el az élete során oly sok erős férfit megbabonázó titokzatos mosoly. A kivégzést vezető katonatiszt hozzálépett és revolverével közelről halántékon lötte, hogy biztos legyen az elítélt haláláról. Az 1917. október 15-én, egy felhőtlen hétfői nap hajnalán, 41 éves korában kivégzett H-21 kódnevű német kém, a magát távol-keleti templomi táncosnőnek valló Mata Hari²¹ (művésznevének jelentése maláj nyelven: „a nap szeme”) holttestének eltemetését a tőle régen elidegenedett családtagjai nem vállalták. Volt férje, számtalan egykori szeretője, barátja, tisztelője sem törődött vele. Földi maradványain a párizsi orvosi egyetem kórboncnok tanítványai gyakoroltak. Levágott fejét bebalzsamozták és az Anatómiai Múzeumba került, ahonnan – valószínűleg 1954-ben – eltűnt, azóta sem került elő. Felboncolt testének más részeit is a múzeumban őrizték, azoknak sincs nyoma. Bírósági tárgyalása száz évre titkosított jegyzőkönyveinek és az ügyéhez kapcsolódó egyéb dokumentumoknak nyilvánosságra hozatalát 2017-re ígérik az illetékes francia hatóságok. A Mata Hari Termet szülővárosa, Leenwarden (Friesland tartomány) Fries Múzeumban Marina Abramović javaslatára és felemelő társaságában látogattam meg második hollandiai tanulmányutam során, 1979 augusztusában. 14 évvel az Isadora

²¹ Születési nevén Margaretha Geertruida Zelle (1876–1917) holland származású táncosnő és kurtizán az ottani táncművészetet és vallási hagyományokat tanulmányozva hosszú ideig élt Jáva szigetén.

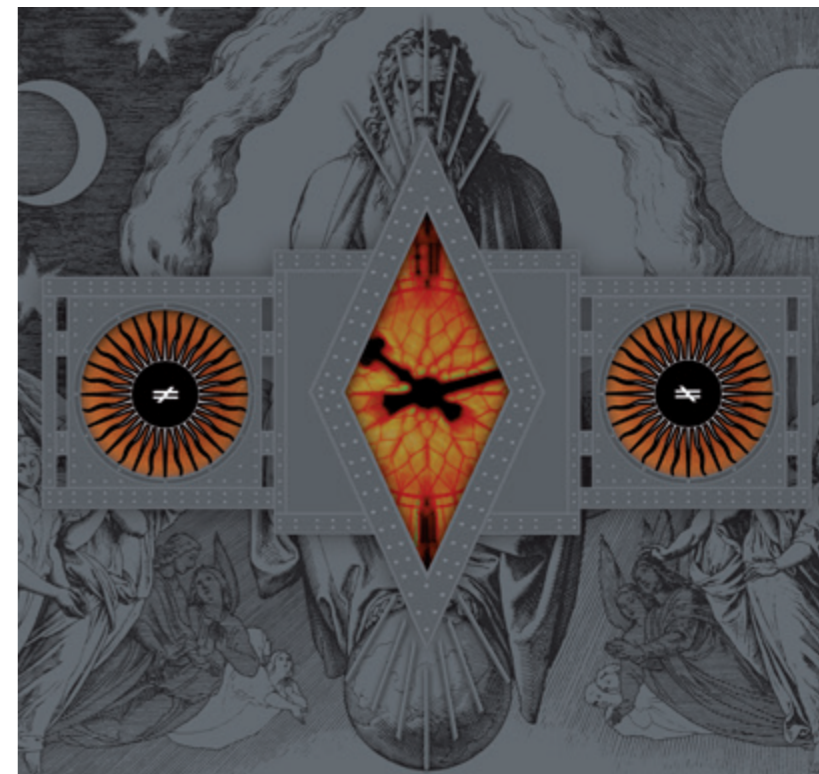
Duncan²² és Ruth St. Denis²³ társaságában a modern táncművészetet megteremtő²⁴ enigma kivégzése után a Metro Goldwyn Mayer (MGM) amerikai filmvállalat elkezdte az anyaggyűjtést a kalandos életű művész nő élettörténetére alapozott, 1931-ben bemutatott filmhez, amelynek főszerepeit a kor legnagyobb sztárjai, Greta Garbo és Ramon Navarro játszották. A kutatást a holland származású Sam Wagenaar végezte, akinek sikerült beszélnie Mata Hari egykori asszisztensével. A beszélgetés végén a Limburgban élő idős hölgy két vastag, puha marokkói borjúbőrbe kötött kötetel ajándékozta meg az ifjú kutatót, Mata Hari naplóival, gerincükön arannyal, keleties cizellálású betűkkel hímezve a neve. Kézírási feljegyzések, fotók, plakátok, szórólapok, újságkivágások, táviratok, levelek híres szeretőktől és tisztelőktől (Henri de Rothschildt báró, Massenet és Puccini zeneszerzők, Gaston Menier és a Menier Csokoládégyár tulajdonosa, és sokan mások). A Hollywoodba került naplókat a második világháború alatt a Bank of America páncéltermében őrizték. Wagenaar az 1950-es években ajándékozta a két kötetet a holland múzeumnak,²⁵ ezek a Mata Hari gyűjteményük legérdekesebb kincsei. Vonzódom az erős, önálló, vad kalandokat, izgalmas szerepjátékokat kedvelő nőkhöz (különösen akkor, ha kémeik is), akik az én szememben többek, mint az „ami a szívemen,

²² Angela Isadora Duncan (1877/1878?–1927) amerikai táncosnő a klasszikus balett rideg, merev mozgáskultúrája helyett a természetes mozgásra alapozott, előadás közben improvizált koreográfiákat preferálta. Fontosnak tartotta a transzállapot elérését tánc közben, vissza akarta vezetni a táncművészetet szakrális gyökereihez. Megundorodva a balettáncosnók spiccelés miatt eltorzult lábfejtől, lábujjaitól ő volt az első, aki meztelb táncolt, büszkén mutatta a görög szobrokéhoz hasonló tökéletességű, egészséges lábait.

²³ Ruth Saint Denis (1879–1968) amerikai táncosnő egy, az Egyptian Deities cigarettákat reklámozó, Izisz egyiptomi istennőt ábrázoló plakáttól inspirálva emelte be a keleti táncok elemeit és szellemiségét a modern táncművészetbe. Nagy hatással volt rá az indiai és indonéz táncművészet is. Ahogy kortársa, Isadora Duncan, ő is természetellenesnek, idétlennek tartotta a klasszikus európai balettművészetben mániákusan alkalmazott spiccelést, az indonéz és indiai táncosnők lábfejtartását eltanulva ő is meztelb táncolt.

²⁴ A 20. század elején a milánói Scalában és a párizsi Operában egyaránt fellépő Mata Hari előadásainak csúcspontja a jávai templomi táncok által inspirált rituális vetkőzés volt. Míg altestét, különösen a sokakat megigéző hátsóját büszkén mutogatta, saját tervezésű, igazgyöngyökkel, drágakövekkel és aranyhímzéssel díszített, tollpíhekkel kitömött melltartóit azonban még intim együttlétek során sem vette le, mert szégyellte apró, kislányos melleit.

²⁵ Mata Hari naplóit az elmúlt években digitalizálták. Míg én csak távolról, vitrinükben tudtam őket megcsodálni, a Fries Múzeum mostani látogatói teljes terjedelmükben megtekinthetik mindkettőt.

Najmányi László
„God Fuck The Clock”, 2016
digitális kollázs a művész archívumából

az a számon”, „vagyok, aki vagyok” típusú őszinte, bumfordi, földhözragadt teremtmények. Ha Mata Hari megmaradt volna az őt rendszeresen bántalmazó, szifilisszel megfertőző, megismerkedésük idején Jáván szolgáló szadista katonatiszt férje²⁶ mellett, és egyedül maradván nem kényszerül előbb prostitúcióra, majd nem találja fel újra önmagát hindu táncművészként, jávai hercegnőként, nem ajánlja fel szolgálatait előbb a francia, majd a német kémszervezetnek, ha nem tud olyan mesterien csábítani és hazudni, biztosan nem került volna olyan közel jéghideg kémszívemhez sok évtizeddel ezelőtt. Számomra ő ma is él, emléke – a Vrill-lányokhoz hasonlóan – mindig lélekerősítő energiát ad, ha megidézem.

Mint Mata Hari, a SPIONS frontembere és én is szenvedélyes naplóírók voltunk egész tudatos életünk során. A Párizsba költözésünk idején a Serguei Pravda, míg 1979 nyarán már a Gregor Davidow fedőnevet használó frontember emigrációnk első öt évét dokumentáló naplójának a *THE BOOK of Reconstruction* nevet adta. Ahogy korábban már írtam, minden napot, minden találkozást, minden beszélgetést, projektünk minden állomását, folyamatos változását az összes részletre kiterjedően feljegyezte. Párizsban a naplóírás vált élete szellemi biztonságot adó középpontjává. Naponta 20-25 oldalnyi feljegyzést írt, a napok eseményeit rögzítő szöveget konklúzióval zárta. Egy idő után már nem ő írta a naplót, hanem az írta őt. Minden mást, találkozókat, társadalmi és szakmai kötelezettségeket, barátságokat, szerelmeket alárendelt a naplóírás életének egyre inkább értelmet adó kötelezettségének.

Folytatása következik

²⁶ Rudolf MacLeod (1856–1928) kapitány